

Моя поздравъ му занеси!

— Добро утро какичко!

— Добро утро, миличко! Много си подранила. Сега е време да се спи. Я вижъ още слънце не е изгръло. Какво ли пакъ си наумила? — думаше Милкина кака, като видѣ Милка днесъ рано-рано станала.

— Хрумна ми нѣщо на умъ и неможахъ повече да спа, — рече Милка и чевръсто облѣче рокличката си, изми се и се вчеса.

Послѣ отвори сандъчето съ играчките си, взе една кафяна чашка и луличката, налѣ въ чашката вода и направи гжста сапунка. Облѣгна се съ едната си ржка на софата, взе съ другата желѣзната луличка, нагрѣба сапунка, наду я и въ мигъ се показа шаренъ сапуненъ мѣхуръ.

Той се отдѣли отъ луличката и литна високо изъ стаята, а щомъ наближи сутрешнитѣ слънчеви лжчи, блѣсна въ чудни шарки.

— Хайде-е-е! . . . какичко, тази шарена топка е за тебе! Дръжъ я, дръжъ! Колко е хубава! — извика радостно Милка. — Чакай сега ще дигна една пѣкъ на мама. Тази пѣкъ за баба. Хайде и една за Любко!

Тѣй Милка, надувайки луличката си, пушаше мехурени топки една слѣдъ друга. А тѣ литнали високо изъ стаята, красиво се пукаха.

— Какичко, — като попарена извика Милка, — ами за татко! Какъ бѣхъ забравила! . . . Миличкиятъ татко! . . . Гледай, гледай, како, колко голѣма топка направихъ! Хайде, топко, отлети, много далечъ иди, и при татко се спри. Моя